

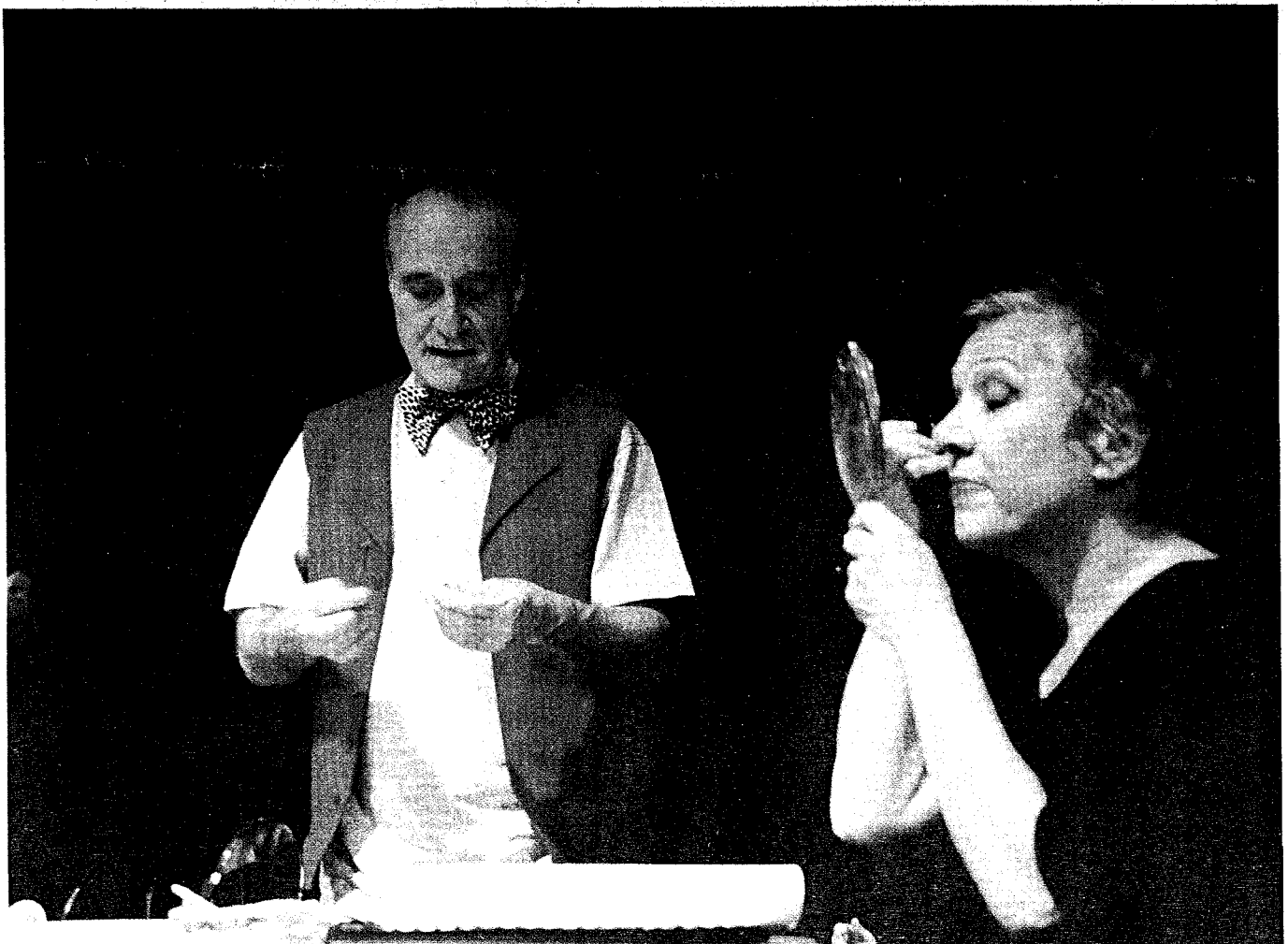
Περιμένοντας το τίποτα

Ο Θανάσης Παπαγεωργίου κάνει «θαύματα»: Πιάνει στα επιδέξια χέρια του ένα κείμενο ισχνό και το μεταμορφώνει σε μια ευφάνταστη παράσταση. Πρόκειται για το *Περιμένοντας τον Μπέκετ* του Μιχάλη Φακίνου – ένα κείμενο που δεν καταφέρνει να ξεπεράσει τα όρια της γραφικότητας ούτε καν να προσεγγίσει (πόσο μάλλον να θέσει επί της ουσίας) το θέμα στο οποίο αναφέρεται.

Κατ' επέκταση, η περιπλάνηση στον δαιδαλώδη κόσμο του θεάτρου από την... εσωτερική πλευρά τού ανέμου μένει στο κενό και οι ήρωες - ηθοποιοί βοήθουν στη μοναξιά τους χωρίς να κατορθώνουν να μας την μεταδώσουν ως αίσθημα. Γιατί το έργο μιλάει –ή μάλλον προτίθεται να μιλήσει– για τη θεατρική αυταπάτη, για όλα τα ανεκπλήρωτα όνειρα αυτής της ιδιαίτερα εφήμερης τέχνης. Αλλά αντί να καταδυθεί στον πυρήνα του προβλήματος, σπαταλιέται σε κατακερματισμένες, επιμέρους ιστορίες, οι οποίες αποπροσανατολίζουν τον θεατή.

Ωστόσο ο σκηνοθέτης (και πρωταγωνιστής, σ' αυτήν την περίπτωση, μαζί με τη Λήδα Πρωτοψάλτη, συνεπικουρούμενος από το θαυμάσιο σκηνικό περιβάλλον της Αφροδίτης Κουτσουδάκη) μας κάνει κοινωνούς της δικής του εσωτερικής αγωνίας – αγωνίας, εξάλλου, ανάλογης με του ήρωα που καλείται να υποδυθεί. Συμπυκνώνοντας μια σειρά από ημιτελείς σκέψεις, ανάκατες ιδέες και διάσπαρτες εικόνες οι δύο πρωταγωνιστές - δημιουργοί της Στοάς αγωνίζονται να θεμελιώσουν την κατασκευή από την αρχή. Και δίνουν σώμα, πνεύμα, ψυχή και αίμα σε νεκρά υλικά.

Τους αξίζει ένα μεγάλο μπράβο, όπως αξίζουν συγχαρητήρια και στους υπόλοιπους ερμηνευτές της παράστασης στο Θέατρο Στοά: Δημήτρη Θεοδώρου, Νίκη Χαντζίδου, Γιώργο Χατζγεωργίου, Παύλο Ορκόπουλο, Ευδοκία Σουβατζή, Ελένη Κουλουριώτη, Γιώργο Αφεντάκη, Δημήτρη Καϊκή, Ειρήνη Ράντη, Δέσποινα Γιαννοπούλου, Ευγενία Τζιρτζιλιάκη.

Ο Θανάσης Παπαγεωργίου και η Λήδα Πρωτοψάλτη, στη Στοά, καταφέρνουν να δώσουν σώμα και πνεύμα σε ένα μάλλον «άψυχο» κείμενο